



*Carin Wormsbecher, directeur drukkerij
Wedding*

Trouw blijven aan waarden en principes

In haar bedrijf voeren openheid en transparantie de boventoon, want ze wil dat medewerkers zich medeverantwoordelijk voelen. Carin Wormsbecher, directeur van drukkerij Wedding, is zelf een voorbeeld van de veerkracht die mensen hebben als zij hun passie volgen. 'Het leven is te kort om dingen te doen waar je niet van blij van wordt.'

63

Voorwaarden voor veerkracht

“Mensen zijn tot grote aanpassingen in staat, mits ze begrijpen waar het heen gaat en wat daarvoor nodig is. Het wordt moeilijk als mensen zich een klein radertje voelen in een geheel dat zij niet overzien. Dan worden ze bang en blijven ze stilstaan in plaats van te bewegen.

Dat geldt zeker in werksituaties. In ons bedrijf zijn openheid en transparantie cruciaal. Iedereen weet precies hoe de zaken ervoor staan. Medewerkers beslissen mee over investeringen en over de vraag of er mensen bij moeten komen. Ze zijn niet bang om fouten te maken. Want we bespreken dingen die niet goed zijn gegaan, zodat we onszelf kunnen verbeteren.

In 2001 ben ik hier directeur geworden, na de plotselinge dood van mijn man, Gerald Bartelds. Het was een ingrijpende beslissing om zijn taak over te nemen, maar ook mijn beste. In de eerste zeven, vette jaren werd het bedrijf drie keer zo groot en kregen we ook een vestiging in België. Maar daarna volgden zeven magere, buitengewoon moeilijke jaren. Het scheelde niet veel of het bedrijf was omgevallen. Ik heb drie keer een sanering moeten uitvoeren. We zijn met vijftien medewerkers overgebleven. Maar ik wou het per se niet opgeven; de bank had de deur dicht moeten doen.

“Mensen zijn tot grote aanpassingen in staat, mits ze begrijpen waar het heen gaat”

Nu zijn we aan het terugkomen. We hebben nog een flink verlies goed te maken, maar alle medewerkers hebben er vertrouwen in: in elkaar en in het bedrijf. We zijn het er allemaal over eens dat we de laatste zeven jaar meer geleerd hebben dan in de zeven jaar daarvoor. Het bedrijf is getransformeerd. We doen werk waar we blij van worden en waar we trots op zijn, en daardoor presteren we hier bovengemiddeld.”

Groeiende tegenstellingen

“In de afgelopen jaren heb ik zowel Nederlandse als Belgische medewerkers moeten ontslaan. Het verschil tussen hen was opmerkelijk. Voor Belgen is het makkelijker om ontslag te accepteren dan voor Nederlanders. En dat terwijl in Nederland de sociale zekerheid beter geregeld is. Mensen krijgen hier meer ondersteuning en zekerheid, maar de consequentie is kennelijk dat ze minder eigen verantwoordelijkheid nemen en meer op anderen leunen. Soms denk ik dat wij in Nederland mensen te veel *pamperen*. Het

zou goed zijn als mensen wat meer risico's aan kunnen. Risico's horen bij het leven. Kinderen worden toch ook door vallen en opstaan groot?

De verantwoordelijkheden liggen nu te veel bij de werkgever. Als een van mijn medewerkers op vakantie ziek wordt of een ongeluk krijgt, moet ik hem tien jaar doorbetalen. Dat is voor een klein bedrijf toch niet te doen? Laten we de verantwoordelijkheid op z'n minst verdelen tussen overheid, medewerker en werkgever. Dat geeft de werknemer ook een prikkel om er zelf voor te zorgen dat hij weer volwaardig kan meedraaien.

“Als je niet trouw blijft aan je waarden en principes, raak je jezelf kwijt en kun je je bedrijf ook niet redden”

Om tegenstellingen tussen mensen op te heffen, moeten we verantwoordelijkheden eerlijker verdelen. En we moeten bedenken hoe mensen een zinvolle bijdrage aan de samenleving kunnen blijven leveren, ook als er door robotisering en automatisering in de toekomst mogelijk niet voldoende werk is voor iedereen.”

Trouw blijven aan waarden en principes

“Toen ik zag hoe plotseling het leven voorbij kan zijn, vroeg ik me af: waar word ik echt blij van? Waar wil ik mijn tijd aan besteden? Ik heb ervoor gekozen om ondernemer te worden en dat is nog steeds wat ik het liefst ben. Maar wel op mijn eigen manier en voorwaarden. Ik doe alleen zaken met mensen die ik kan vertrouwen; ik bepaal zelf welke klanten ik heb. Dat zie ik als kracht.

We hebben bijvoorbeeld afscheid genomen van een grote klant die qua waarden en principes niet bij ons paste. Dat was een lastige beslissing waar we met z'n allen over hebben gepraat en waar uiteindelijk iedereen blij mee was. Het was heel spannend, maar we hebben het zonder die klant toch gered. En anders was het ook goed geweest. Als je niet trouw blijft aan je waarden en principes, raak je jezelf kwijt en kun je je bedrijf ook niet redden.

Misschien komt het doordat ik geen enkele kennis van ondernemen had toen ik begon. Ik ben het gewoon vanuit mijn hart gaan doen. Ik ben niet van de grote auto's en vakantiehuizen, ik wil mijn talenten gebruiken. Mijn doel is dat medewerkers hun passie volgen en dat we samen mooi werk leveren. Nu ik 57 jaar ben, durf ik wel te zeggen dat ik er goed in ben, in ondernemen. Zelfs al zouden we failliet zijn gegaan. Ik heb mijn plek gevonden. Het leven is te kort om dingen te doen waar je niet blij van wordt.

Ik begeleid een groep van 50-plussers, allemaal op zoek naar een baan. Mensen die als kansloos worden betiteld omdat ze ofwel specifieke, vakgebonden kennis hebben ofwel in een vakgebied zitten waar veel arbeidsaanbod is. Ze hebben mij gevraagd om hen te begeleiden, omdat ze zich naar hun zeggen optrekken aan mijn verhaal: vanuit een moeilijke positie toch de leiding te nemen van een bedrijf, zonder papier en ervaring. We richten ons in elke sessie telkens op één persoon: we kijken wat hij kan en wil, we brengen allemaal ons netwerk en talent in en onderzoeken wat er mogelijk is. Zo'n onderzoek maakt veel energie en creativiteit los. De leden van de groep steunen elkaar als een sollicitatie niet is gelukt. Maar de meesten vinden een baan. De groep wisselt dus steeds van samenstelling.

“Soms denk ik dat we mensen te veel pampieren”

Een van hen was bijvoorbeeld een chauffeur die de droom had om een eigen cateringbedrijfje te beginnen. Hij moest nog 12 jaar tot aan zijn pensioen. Ik zei: waarom ga je niet doen wat je echt leuk vindt? Wat heb je nodig, wat staat je in de weg? Ga het onderzoeken!”

Alles begint met communicatie

“De belangrijkste vaardigheid die kinderen in deze eeuw nodig hebben, is de vaardigheid om te communiceren. Het is belangrijk om woorden te kunnen geven aan gevoelens en aan alles wat op je pad komt. Als je dat kunt, kun je namelijk ook beter om hulp vragen als het nodig is. Ik geloof niet dat alles oplosbaar is, maar het helpt wel enorm om dingen te benoemen. Het feit dat je naar elkaar luistert, kan dingen al veel gemakkelijker maken. Door met elkaar te praten, ontdek je de kern van het probleem en kunnen dingen veranderen. Communiceren is het verbindende stuk in alles wat je doet.

Het is mooi om in deze eeuw geboren te worden. Ik denk dat er deze eeuw fantastische dingen gaan gebeuren, waar kinderen veel beter op voorbereid zijn dan wij als volwassenen. Voor volwassenen wordt de wereld steeds onbekender doordat je op afstand komt te staan en trager wordt. Maar kinderen hebben een *openmind*. Zij kennen geen andere wereld dan die waarin zij leven. Elke generatie kinderen ontwikkelt de kwaliteiten en eigenschappen die zij voor hun tijd nodig hebben. Daar heb ik vertrouwen in.”

Inspiratiebronnen

“Ik ben heel erg onder de indruk van mensen die ondanks tegenslagen en een grote afstand tot de arbeidsmarkt doorzetten. Ik heb net een jongen aangenomen met het syndroom van Asperger. Weet je hoeveel veerkracht

die heeft? Hij moet tien keer harder lopen om geaccepteerd te worden en zich staande te houden in de wereld dan ik. Daar heb ik grote bewondering voor. Ik geloof erin dat jongens als hij het verschil kunnen maken, juist omdat hij anders denkt en andere oplossingen ziet. Hij is een voorbeeld voor anderen. Door hem zien we waar het echt om gaat: niet om geld of grote auto's. Het gaat erom gelukkig te zijn met wie je bent en wat je doet.”

“De belangrijkste vaardigheid die kinderen in deze eeuw nodig hebben, is de vaardigheid om te communiceren”

CV

Carin Wormsbecher is sinds 2001 directeur-uitgever van Drukkerij Wedding en sinds 2008 van Apples&OrangesPublishers. In 2005 ontving zij de 'Kroon op het Werk-prijs'. In 2008 werd zij verkozen tot Ondernemer van het jaar in de categorie Rabobank Award. In 2010 is zij door de Stichting Vrouwelijke Entrepreneurs uitgeroepen tot winnares van de Entre Prix 2010. Verder is ze bestuurslid van de Bedrijvenkring Harderwijk en het Veluweportaal. Ze is commissaris Ambulante Hulpverlening Midden Nederland, regentes van de Stichting Burger Weeshuis Harderwijk en voorzitter van het Centrum voor de kunsten Cultuurkust in Harderwijk.